

SREDNJE ŠKOLE

III mjesto na Konkursu "MOJ PRIJATELJ, HRABRI BORAC PROTIV TEŠKE BOLESTI"- **Priča bez šifre** (Autor: Vesna Radić- II razred Ekonomske škole u Bijeljini)

Moj prijatelj- hrabri borac protiv teške bolesti

Život svakog od nas predstavlja mnogo truda, napora i borbe da bi uspjeli. Sami uspeti ne možemo, potrebno je da uz sebe imamo podršku svojih najmilijih, rodbine, ali i prijatelja. Svi mi imamo prijatelja, osobu kojoj možemo reći sve svoje tajne i strahove, sve ono što nas muči, bez straha da će nas izdati ili povrediti. Prijateljstvo nije samo onda kad smo nasmejani i srećni, prijateljstvo je i onda kada smo tužni i kada plačemo. Prijatelju trebamo pomoći kada mu je potrebno, a ne okrenuti mu leđa kao da ga ne poznajemo. Prijateljstvo nije samo uzimati, prijateljstvo je davati, uzajamno pomagati.

Pored mnogo prijatelja koje imam, koji su bili uz mene i kada sam se smejala i kada sam plakala. Postoji jedna devojkica, koja mi je dokazala da iskrena prijateljstva zaista postoje.

Kada sam počela trenirati taekwan- do, u klubu nisam nikoga poznavala. Tada sam upoznala Jasnu, devojkicu koja mi je, iako starija od mene, mnogo pomogla u sportu. Družile smo se, izlazile u grad, bile kao rođene sestre. Znala je sve moje tajne. Sve sam joj govorila. Znala je da me uteši.

Bezbroj puta brisala je suze sa mog lica. I jas sam sve znala o njoj, ali nikad nisam pomislila da je izdam.

Odjednom je Jasna počela izostajati sa treninga. Više je nisam viđala u školi u gradu. Naši razgovori telefonom trajali su prekratko. Uvek je govorila da mora učiti. Njena iznenadna promena jako me je zabrinula. Od njenih drugarica sam saznala da je teško bolesna, da možda neće ozdraviti. Pozvala sam je da izadjem, sve pod izgovorom da sam bolesna. Drhtavim glasom mi je priznala da je bolesna, da ima rak. U njenim očima vidjela sam strah, ali i veliku želju da ozdravi. Plašila se da mi kaže da je bolesna, jer su joj stari prijatelji okrenuli leđa. Ona je svima pomagala, a sada je ostala sama. Vukla em je pomisao da su njeni prijatelji bili sa njom samo iz koristi. O raku nisam ništa znala, samo da neke osobe mogu umreti. Nisam želela da se to jasni dogodi. Bila mi je najbolja drugarica, sestra koju nisam imala. Sa Jasnom sam posetila ljekare, na sve moguće načine pokušala saznati sve o ovoj opakoj bolesti.

Priznajem, ponekad sam gubila snagu, strahovala da ipak neće ozdraviti. Nekoliko puta poželela sam da odustanem, ali njen pogled davao mi je snagu. Posle nekoliko sedmica, bezbroj neispavanih noći, Jasna je zakazala operaciju u Berlinu, u Njemačkoj. Bilo je to naše prvo zajedničko putovanje. Obe smo bile zabrinute, ali sa nadom da će sve biti u redu. Operacija je trajala dugo, svaki minut trajao je večnost. Kada sam je posle operacije otišla videti, bila sam iznenađena prizorom. Na krevetu je ležala nepomična, bleđa, tužna i iznemoglog glasa pozvala me da dođem do nje. Oporavak je trajao prilično dugo, ali rezultati su bili i bolji nego što smo očekivali. Posle dva meseca vratile smo se kući srećne što smo uspele. Postigle smo sve ono što smo želele, nismo napustile jedna drugu. Nije mi bilo žao što sam letne dane provela čitajući razne časopise, knjige, sve da bih pomogla svojoj drugarici. Nije mi važno što sam sedela u bolnici dok su moji vršnjaci dane provodili na moru i na bazenima. Moja drugarica ponovo je ozdravila, sve što smo prppustile nadoknadićemo.

Ovaj letni raspust želimo provesti u Berlinu. Nismo u ovom gradu rođene, ali on nam je doneo više nade i želja za novi život. Pomogao nam je da se uverimo da naš trud nije bio

uzalud, da smo svoj san ostvarile. Naučio nas je i da se borimo za ono što želimo, da možemo uspeti ako verujemo jedni u druge.

Mi smo naš cilj ostvarile, bile jedna uz drugu kada sun am svi okrenuli leđa, kada niko nije verovao da ćemo uspeti.

Želim mojoj sestri, a i svim ostalim drugaricama, koje su prošle isto što smo ja i Jasna proživjele, samo jedno poručiti:

**“Ko jedna smo duša,
zar je to sramota,
ostajemo prijateljice
do kraja života!”**